

# Rozmarýna

Jen tak, z nenadání,  
uštípnu lístek malý  
z rozmarýny,  
a tře ho v dlani.

Zavoněl!  
Snad vůní svou  
mi něco říci chtěl?

Ten nenápadný,  
útlý lístek mezi  
prsty svírám,  
tře ho, a lisuji,  
a vůni příjemnou  
tu vdechuji.

Ach, jak krásně voní!  
Čím víc ho mnou  
a drtím,  
tím větší vůni vydává.

Po lístku z rozmarýny  
zbylo jen trochu drtě,  
či nějaké špíny,  
a vůně příjemná!

A tu jsem pochopila,  
tou vůní z rozmarýny,  
Boží láska ke mě  
promluvila.

Jak často ptám se:  
„Pane, proč?  
Proč tolik bolesti  
jsi na mě vložil?  
Proč tolik nemoci  
mě trápí,  
sužuje a svírá?“

Už vím!  
Už jsem pochopila.

Jsem jako lístek  
z rozmarýny  
ve Tvé dlani,  
a ruka Tvá mě svírá,  
lisuje a drtí.

Už nejsem tím,  
čím dřív jsem byla.  
A moje srdce prosí:  
„Už ne, Pane!  
Bolí to, když mě  
Tvoje ruka svírá.“

Tu slyším odpověď:  
„Jen lístkem bez vůně  
bys byla!“

„Ach, Pane, už vím!  
Už jsem pochopila!“

„Ty drtíš mne a mneš  
a svíráš bolesti -  
pro vůni!“  
Pro vůni, která Tobě  
příjemná by byla!“

Pro vůni, kterou  
vydat mám!  
Čím víc mě drtíš,  
tím víc ji vydávám,  
a Tobě víc se podobám!  
„Jste vůně Kristova!“  
Duch Boží připomíná  
mi slova Pánova.

Až rozdrtíš mě docela,  
pak zmizí celé moje já,  
a budu vůně příjemná,  
vůně Kristova.